

SALVATORE

zpravodaj pražské akademické farnosti

36 /únor

A.D. 2006

Sraz králů aneb jak jsme (ne)psali dějiny

“Ať žije monarchie!” zajásali demonstranti a nadšeně mávali prapory s portrétem císaře Františka Josefa. Na Karlově mostě totiž narazili na skupinku salvátorských tříkrálových koledníků. Šlo nám bohužel o něco “přízemnějšího,” než je svržení prezidenta republiky. Vydali jsme se do ulic 8. ledna 2006 po požehnání otce Tomáše při nedělní odpolední mši a i když nás nebylo moc, zpívali jsme s potěšením. I letos se nám hodily rozmanité lingvistické zkušenosti a znalosti (třeba: “Éto dlja máterej v bėdě...” nebo “Just spare coins in your pockets...”) Nejmladší z nás, jedenáctiletý ministrant Martin, se na Tříkrálovou sbírku těšil celý týden a role “černého vzadu” mu slušela.

Martina Mašková

(Pozn. - Celkem naši koledníci vykoledovali 4 787,00 Kč)

Vánoční oběd pro komunitu San Egidio

Na Boží hod vánoční 25. 12. 2006 se naši farníci zapojili do přípravy vánočního oběda pro potřebné obyvatele Prahy, zejména pro lidi bez domova. Oběd pořádá tradičně komunita San Egidio, tentokrát se konal se v Arcibiskupském paláci a přítomen byl kardinál Miloslav Vlk. Podle informací San Egidio se sešlo celkem 110 hostů, z toho 35 lidí bez domova a pak další osamělí nebo potřební lidé. Během oběda ještě přicházeli další lidé z ulice, kterým se přidávala místa u stolu. Dvě naše farnice přinesly plné tašky dárků, dalších několik z nás se podílelo na balení darovaných věcí, dodávkou oběda nebo obsluze.“ Přímo, či nepřímo od Salvátora pomohlo devět lidí, díky za ně a za jejich pomoc, “napsal nám Petr Koldinský ze San Egidio.

Maš

ROZHOVOR s novými farními vikáři – P.Andreou Barberem FSCB a P.Stefanem Pasquerem FSCB

ptal se Martin Staněk

M.Staněk (M): Víme již o vás, že pocházíte z Itálie a jste členy hnutí Comunione e Liberazione (CeL). To je však asi všechno. Můžete prosím naše farníky seznámit blíže se svými životními cestami –začněte třeba od narození.

P. Andrea (A): Když tedy od narození - narodil jsem se v roce 1973 v Turíně. Turín je město, které stojí svojí religiozitou tak v průměru. Ale pochází odtud také jistý národní, ateistický proud. Já sám jsem z rodiny, která byla podle tradice katolická, ale rodiče nechodili do kostela. Chodit začali, až když jsem vstoupil do semináře. Takže mé kněžské povolání bylo vlastně povoláním pro celou rodinu.

P. Stefano (S): Já se také narodil v Turíně, a to v roce 1969. Moje rodina byla také katolická, dostalo se mi katolické výchovy, ale po biřmování jsem nechodil moc často do kostela, a ve věku kolem 18 – 20 let jsem přestal úplně. Až později, na univerzitě, kde jsem studoval architekturu, jsem se znovu setkal s křesťanstvím. A po studiu na univerzitě jsem jel do Říma do semináře.

M: Andreo, zaslechl jsem, že jsi také konvertita. V kolika letech jsi konvertoval?

A: Když mi bylo jednadvacet let. Ale přitom jsem byl pokřtěný i biřmovaný. Jsem bývalý fotbalista, trénink tehdy byl ve stejnou dobu s katechismem a maminka mi říkala: Vyber si, co chceš. A já si vybral fotbal. Zrušil jsem asi všechno, ale to neznamena, že jsem nebyl věřící – byl jsem otevřený, ale církve jsem moc neznal. Když mi bylo jednadvacet, setkal jsem se na univerzitě s hnutím Comunione e Liberazione. Byl v něm také můj nejlepší kamarád, který mě pozval na nějaké setkání - jednou ráno mi řekl: pojďme na univerzitu – byli tam kamarádi, kteří každý den začínali modlitbou. A pro mě to bylo velmi zajímavé, říkal jsem si, proč to asi dělají. A tak jsem tam začal chodit, ta zkušenost byla pro mne jako revoluce – poznal jsem věci, které jsem předtím neznal.

Na střední škole jsem studoval elektroniku, pak na univerzitě geologii. Líbila se mi vulkanologie, proto jsem studoval geologii. Ale klasické obory jsou pro mě stejně nejlepší a nejzajímavější.

M: Stefano, ty také pocházíš z křesťanské rodiny; prožil jsi něco jako obrácení, konverzi?

S: Život v církvi pro mě byl jenom tradicí, nebylo to pro mě něco atraktivního, tak jsem toho nechal. Na univerzitě jsem poznal studenty, na kterých jsem viděl, že normálně studují, a zároveň je mezi nimi něco víc než obyčejné přátelství. Zajímalo mě to, protože jsem chodil jenom na přednášky a připravoval se na zkoušky. A já cítil, že mi to nestačí. Sledoval jsem ony studenty, vůbec jsem přitom nevěděl, že jsou katolíci, ale viděl jsem, že studovali a měli z toho radost. Pomáhali si s přípravou na zkoušky, dělali nějaké akce, a měli také zájem o ostatní studenty. Postupně jsme se spřátelili. Ale na začátku jsem si vůbec neuvědomil, že pramenem jejich života byla zkušenost křesťanství. Viděl jsem jenom, že žili naplno. To byl můj začátek. Všichni byli členy hnutí *Communione e liberazione*. Potom jsem díky nim začal více chodit do kostela, na mši svatou, nebo na výlety, co organizovali a časem se mi to stalo natolik důležitým, že jsem o své víře a o její důležitosti začal hovořit i v rodině.

Když jsem později vstoupil do semináře, mí rodiče teprve začali chápat, že to něco znamená i pro ně. A viděl jsem na otci, že byl dojatý. I když teď žijí daleko, rodiče mi často říkají, že jsem jim blíže než dřív. Pro mne to znamená, že moje povolání říká také něco mé rodině.

M: Jak byste charakterizovali hnutí, které vás tak okouzlo?

A: Hnutí CeL (zkratka - *čti čel*) bylo založeno roku 1954, ale asi dvacet let bylo omezeno jenom na Lombardii, pak se rozšířilo po celé Itálii a dnes působí v sedmdesáti zemích a má 100 – 150 tisíc členů.

V Turíně na univerzitě bylo CeL docela rozšířené, bylo nás tak tři sta. V Miláně mají dokonce asi dva tisíce členů.

CeL má velkou zkušenost hlavně s působením na univerzitě. P.Giussani, zakladatel hnutí, profesor a kněz, který minulý rok zemřel, začal nejprve na střední škole, potom učil na univerzitě v Miláně a o jeho přednášky byl velký zájem. Předtím působil jako profesor v semináři, ale po jednom zážitku, kdy jel vlakem a slyšel, jak nějakí studenti ošklivě a neznale mluví o církvi, se rozhodl své místo opustit, neboť si řekl: Jak můžu zůstat v semináři, když tu jsou studenti, kteří o církvi nic nevědí. A tak odešel ze semináře na univerzitu, i když jeho kardinál tím nebyl potěšen.

Já osobně jsem se s hnutím setkal v roce 1989 – můj učitel tělocviku na střední škole byl také z CeL. Na vysoké škole jsem hnutí pak znovu potkal – bylo to v roce 1992. V prosinci onoho roku proběhla duchovní cvičení, která se konají v Rimini, ve střední Itálii, kam se sjedou členové hnutí z celé Itálie. Pro mne to byl šok, bylo nás tam totiž asi devět tisíc. A nejednalo se o žádné mávání rukama, když byl čas k mlčení, všichni jsme mlčeli.

Toto hnutí pro nás oba mnoho znamená.

M: A jak to bylo s vaší cestou ke kněžství?

S. Na vysoké škole jsem byl poněkud déle, protože jsem příliš nespíchal se zkouškami a již během studia jsem pochopil, že Bůh mne volá k něčemu jinému,

než je architektura, ačkoliv ten obor mám velmi rád. Pak jsem poznal některé členy CeL, kteří jsou tzv. „memores Domini“ – čili zasvěcení laici, muži a ženy, žijící v celibátu, v komunitách, pracující. Viděl jsem, jak vydávají svědectví ve světě. A tak jsem se začal v Turíně každý týden stýkat s jedním knězem z CeL a četl nějaké texty. Hodně jsem v té době o sobě přemýšlel, modlil jsem se a pochopil, že můj život bude životem v celibátu. V roce 1996 jsem poznal pár kněží, kteří patřili k FSCB (*Fraternità sacerdotale dei missionari di S. Carlo Boromeo – Kněžské bratrstvo misionářů sv. Karla Boromejského – kněžská větev hnutí CeL*), a pak jsem pochopil, že moje povolání je povolání kněžské. Dokončil jsem zkoušky na univerzitě a vstoupil do semináře naší kongregace.

Důležité pro mě bylo, co mi řekl kněz, který mě doprovázel ještě v Turíně – musíš žít naplno jako student – a až pak v modlitbě přemýšlet, co Bůh od tebe chce.

M: Můžete stručně představit vaši kongregaci?

A: Založil ji v roce 1984 Don Massimo Camisasca, jeden z nejbližších spolupracovníků dona Giussaniho, který pracoval v Římě a měl na starosti vztahy mezi Vatikánem a CeL. V roce 1982 proběhlo velké setkání s papežem, kde Jan Pavel II. řekl – jděte do celého světa. Toto pozvání don Massimo přijal jako své osobní povolání – hledal v té době zvláštní formu pro kněze, protože k hnutí patřili pouze diecézní kněží. Ta forma měla být zvlášť zaměřena na misie – jít tam, kam tě představený pošle. V současnosti je nás devadesát kněží a čtyřicet bohoslovců. Don Massimo je tedy i náš představený a on to byl, kdo nás poslal do Prahy.

M: Tím se dostáváme k vašim kněžským svěcením. Kdy jste obdrželi tuto svátost a kde jste vlastně již jako kněží působili?

A: Ke konci semináře se vždycky dozvíš, kam půjdeš. Ale u nás to bylo trochu jiné. Víme, že Česká republika není jednoduchá – mentalitou ani jazykem. Don Massimo si proto myslel, že je nutné, abychom se o této zemi něco dozvěděli již předem. Už ve třetím ročníku jsem věděl, že budu působit v Praze. V roce 2000 jsme byli poprvé v Praze, ještě jako bohoslovci a mluvili jsme s panem kardinálem. Také jsme se začali učit česky.

S: Oba dva jsme byli vysvěceni na jáhny a kněze v Římě. P.Andrea byl svěcen na jáhna od kardinála Ruiniho v bazilice Santa Maria Maggiore v červnu 2003. Bylo to při stejné liturgii, kdy já přijímal kněžské svěcení, které ho čekalo o rok později v Lateránské bazilice. Do Prahy jsme tedy přišli nejdříve jako jáhni a museli se ještě vrátit do Říma pro kněžské svěcení. Bylo zajímavé, když jsme se ptali dona Massima, proč zrovna já a Andrea máme působit v Praze. Odpověděl nám totiž, že jsme oba z Turína, a Turín má cosi společného z Prahou, neboť v obou městech žili velcí světci i velcí hříšníci. A tak že bychom my dva Prahu mohli lépe chápat. Já přijel do Prahy jako jáhen studovat češtinu, protože Andrea měl před sebou ještě rok studií na Lateránské univerzitě. Každý den ráno jsem chodil na kurs češtiny, odpoledne jsem studoval, pak jsem se vrátil do Říma a po kněžském svěcení jsem začal působit jako farní vikář ve farnosti sv. Matěje v Dejvicích, kde je také kostel sv. Václava, a jako kaplan v Suchdole na České zemědělské

univerzitě. A Andrea tam po svém příjezdu začal působit také. Ve farnosti i na univerzitě to bylo zpočátku těžké, hlavně kvůli řeči – čeština je opravdu těžký jazyk. Ale viděl jsem, že farnost je moc příjemná, byly tam rodiny, mladí i starší lidé, kteří mě přijali moc dobře.

Na zemědělce to bylo těžší, protože většina ze zhruba 5000 studentů jsou nevěřící, je tam však malá skupinka katolíků. Teď už máme mezi studenty přátele, se kterými jsme začali spolupracovat.

M: P.Andrea působil také v Dejvicích?

A: Když jsem přišel do Prahy, ustanovili mě knězem při katedrální kapitule (což mi umožnilo dostat nějaké stipendium), ale ve skutečnosti jsem působil se Stefanem v Dejvicích a kaplanoval jsem i na škole v Suchdole. Pan kardinál od nás chtěl právě tuto práci – abychom pracovali na univerzitě se studenty. To je naše zvláštní charakteristika – ale ne výlučná. Když jsme přijeli, mysleli jsme si, že budeme pracovat na univerzitě, a to bude stačit. Ale postupně zjišťujeme, že práce ve farnosti je také dobrou zkušeností. V budoucnosti, když k nám přijde ještě třetí kněz, doufáme, že také dostaneme farnost, abychom mohli pracovat společně na univerzitě i ve farnosti.

M: U nás se tyto vaše cíle krásně snoubí – jsme totiž akademická farnost. Zajímalo by mě, jaké cesty vás přivedly až sem, ke Karlovu mostu?

A: Už od začátku bylo v plánu, abychom oba mohli působit ve vaší farnosti, ale pak jsme my i náš představený don Massimo usoudili, že zpočátku bude potřeba nějaký čas, abychom se naučili česky, což je nekonečná práce. No a v listopadu minulého roku jsme dostali dekret, čímž pan kardinál řekl: už je čas jít dál. Je to pro nás velký úkol, ale je pravda, že když Bůh něco vyžaduje, dá člověku také sílu, aby překonal překážky. Avšak našli jsme zde lidi, kteří nás chápou a mají s námi trpělivost. Také jsme rádi, že můžeme pracovat se studenty a předávat jim naši dobrou zkušenost, že žít na univerzitě neznamena jenom studovat, ale ani se jen modlit.

M: A nyní úplně na závěr – v čem vidíte svůj příspěvek, svoji práci pro nejbližší dny, měsíce?

S: Za prvé nabízíme svoji pomoc v obyčejném lidském setkání, nabízíme nejen studentům své přátelství a chceme navázat konkrétní vztahy.

Druhá věc je ta, že jsme kněží, takže chceme naplňovat také své kněžské poslání. Konkrétně to znamená koncelebraci při mši sv. v úterý a v neděli (tam budeme střídát obě mše sv. – ve 14 a ve 20 hodin). Také bychom rádi byli k dispozici každý čtvrtek v sakristii k duchovnímu i jinému rozhovoru již od 16 hodin. P.Andrea pak bude vždy přítomen i na večerní adoraci. Nabídneme také italskou konverzaci – nejspíše každou středu od 16:30. Italsky umíme celkem dobře, takže by to neměl být problém. Pak se uvidí, co přijde dále.

Otec Andrea už u vás dvakrát kázal, a to je pro nás také velký úkol, protože chceme, aby naše kázání byla nejen srozumitelná, ale i hluboká. A to se třeba P. Halíkovi daří výborně.

A: Toto jsou zcela konkrétní věci, ale pak to závisí také na studentech – co chtějí a potřebují. Je pravda, že kněz nemá plánovat všechno, protože věříme, že existuje cosi jako Boží prozřetelnost. Dnes církev potřebuje lidi, kteří si nedělají jenom starosti o program, církev není nějaká firma. Nejkonkrétnější věc je vztah.

M: *Děkuji vám oběma za rozhovor, těším se na spolupráci a přeji, aby se vám tady u Salvátora líbilo.*

A: Už se stalo.

(rozhovor probíhal česky, bylo jej tedy třeba redakčně upravit)

Ruské koledy v Praze aneb zpívalo se, až to praštělo

Uprostřed ledna přijel na pár dnů do Prahy pěvecký sbor z dalekého Irkutsku, z východní Sibíře. Byly to vlastně sbory dva – chrámový a univerzitní -, dohromady čítající přes 40 zpěváků. Při své cestě za poznáním evropské kultury je vedla přes Varšavu, Prahu a Krakov sestra Roberta z Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Irkutsku. A tak i u boromejek v Praze pod Petřínem zpěváci našli svoje útočiště.

V Praze vystupovali dvakrát – jednou připravili koncert z ruských koled, po druhé doprovázeli bohoslužbu ve strahovské bazilice Nanebevzetí P. Marie. Při poslechu liturgických zpěvů mi přišla na mysl slova Dostojevského „krása spasí svět“.... Srdce mi jásalo ještě celou cestu domů.

S několika lidmi jsem strávila ještě následující dopoledne, tu a tam pro pomoc s překladem, ale hlavně pro radost. Klasickou, ale vždy příjemnou cestu od „Jezulátka“ na Petřín a dolů na Hrad zpestřila s. Roberta neočekávaným způsobem ve chvíli, kdy jsme zjistili, že cesta z Petřína je jeden led a je takřka nemožné ji sejít. Co teď? Prostě sáhla do kapsy, vytáhla igelitku, sedla na ni, poskládala hábit do klína, aby ji zbytečně nebrzdil, a jela. A počkala na nás ostatní dole. Dlužno podotknout, že cesta dolů nám trvala tak dlouho i proto, že jsme dlouho nebyli sto pro všeobecné veselí udělat krok.

Musím říct, že jsem za tuto příležitost setkání moc ráda. Setkání s dobrými lidmi vždycky potěší, i když je to jen na chvíli a kdoví, třeba už se ani nikdy nevidíme. Ale víme o sobě. Víme, že i na daleké Sibíři máme přátele v modlitbě.

Karin Jajtnerová

AKTUALITY

Pro aktuální informace zabrouzdejte na

www.salvator.farnost.cz nebo na www.vkhcr.org/praha

Výměna sakristánů dokončena

V minulém čísle jste poznali religionistu Andreje Kutarňu, dnes vám představujeme dalšího člena našeho týmu, který má nejsilnější personální obsazení od vzniku studentské duchovní správy v roce 1990.

Druhý ze sakristánů MgA. Milan Tomeš se narodil v roce 1971 v Praze. V roce 1999 ukončil studia na DAMU – obor činoherní divadlo (divadelní režie). Od roku 2002 působí zároveň jako pedagog tvořivé dramatiky na několika pražských gymnáziích, jako režisér působí též v Divadle Na Prádle. Ve volném čase se věnuje folk-rokové formaci Acoustic Celebro. Je jedním z posledních obyvatel Malé Strany. ■

Dnes již bývalý sakristán Jan Matějka (Hancek) se po náročné operaci plic zotavuje v nemocnici v Třebíči, Filip Horáček se po odchodu může naplno věnovat práci vysokoškolského pedagoga. ■

Duchovní cvičení a rekolekce

Termíny duchovních cvičení

3.-5. února (pá-ne) *In Vino Veritas*, víkend o víně (již obsazeno)

10.-12. února (pá-ne) *Karmelský víkend*, exercicie inspirované karmelitánskou mystikou

15.(17.)-19. března *Ticho pro pokročilé*, víkend meditace v tichu, předtím středa až pátek možnost zůstat v klášteře

kontakt: exercicie@hotmail.com, tel. 604-18-50-39 a 221-99-02-43.

Meditace v kryptě

Stále trvá možnost připojit se každé úterý po večerní mši (cca od 20.15 hod.) k hodinové tiché meditaci v kryptě (vytápěná, vchod přes sakristii). Nejedná se o kurz meditace, nýbrž o prostor a příležitost ke společné meditaci v tichu pro ty, kdo vědí, co si s tichem počít (kontemplativní modlitba, zazen apod.)

Jazykové kurzy

Kurzy němčiny pokračují jako obvykle (viz pravidelný program), anglická konverzace začne pravděpodobně 6.února a pokračovat bude každé pondělí a čtvrtek od 17 do 18:30, tentokrát v nově zapůjčených prostorách kláštera Křižovníků v Platněřské ulici. Taktéž italská konverzace, ta však jen ve středu 16:30 – 18:00. Oba kurzy budou upřesněny v neděli 8.2.

Kontakty

Programy v sakristii a v kryptě jsou dostupné z nádvoří Klementina (Národní knihovny). Kněz je přítomen každý čtvrtek 16-22h v sakristii. Úřední záležitosti: pastorační asistent Martin Staněk, popř. kostelníci Andrej Kutarňa a Milan Tomeš. Tel: 222 221 339, www.salvator.farnost.cz, e-mail: nejsvetejsi.salvator@volny.cz
Po, St, Čt 9-17, Út 17-19, Pá 9-16.

Z KALENDÁŘE KOSTELA a VKH (Betánie)

bohoslužby:

neděle 14:00 mše sv. a 20:00 studentská mše sv.

úterý 19:00 studentská mše sv. (7.2. zemědělců, matematiků a techniků, 14.2. přírodovědců a mediků, 21.2. umělců a humanitních oborů, 28.2. právníků a ekonomů.

čtvrtek 20:00 adorace s možností svátosti smíření nebo duchovního rozhovoru

pravidelný program

úterý 20:15 tichá meditace v kryptě

čtvrtek 17:30-18:30 němčina pro zač., 18:30 – 20:00 německá konverzace
další jazykové kurzy – viz aktuality.

středa	1.2.	19:00	Filmový klub: Mise (USA/UK 1986), režie: Roland Joffé. Poté krátká meditace nad filmem.
čtvrtek	2.2.	16-20	Velký úklid s duchovní hudbou. Děkujeme za pomoc.
neděle	5.2.	21:00	Kafe po mši (upečte koláč a setkejte se s přáteli!)
středa	8.2.	19:00	Debata s představiteli nových hnutí a komunit v církvi (Chemin Neuf, Neokatechumenát, San Egidio a další – moderuje Mgr.Tomáš Jajtner)
středa	15.2.	19:00	Literárně hudební večer v kryptě: Větrné noci aneb truhla pohádek (připravil Tomáš Jajtner)
neděle	19.2.	14:00	sbírka Haléř sv.Petra (na okamžitou pomoc ve světě)
		19:30	Schola Benedicta – Zbožná nadání Václava II. (Hudba doby Václava II. zazní již půlhodinu přede mší sv., která začne ve 20:00 a schola ji také doprovodí převážně chorálními skladbami.)
středa	22.2.	19:00	Diskusní večer nad problémy české politiky (moderuje Vojtěch Mašek PhD.)
úterý	28.2.	20:00	Spiritualita řádů – Petr Vacík SJ a sestra Denisa Červenková pohovoří o duchovních cestách jezuitů a karmelitek.

KNIHOVNA BETÁNIE

Provozní doba:

každé úterý 18:30 – 19:00 a 20:00 – 20:30 hodin

každou neděli 21:00 – 22:00 hodin

Katalog dostupný z www.salvator.farnost.cz/knihovna nebo na místě

Další informace na betanie.knihovna@centrum.cz